

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การพิจารณาทบทวนข้อหาหรือปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความผิดมูลฐาน
ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒

สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ได้มีหนังสือที่ ปง ๐๐๐๓.๒/ ๑๘๓๗ ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินขอให้มีการทบทวนความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ซึ่งวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายในบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ทหาหรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความผิดมูลฐานตาม (๗) ของนิยามคำว่า “ความผิดมูลฐาน” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและ ปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒ ว่า ความผิดดังกล่าวหมายความว่าความรวมถึงความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรหรือหลีกเลี่ยงอากรตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ด้วยหรือไม่ ทั้งนี้ สืบเนื่องจากการที่กรมทรัพย์สินทางปัญญาได้เคยมีหนังสือ ด่วนมาก ที่ พณ ๐๗๐๗/๔๕๘ ลงวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาขอหารือว่า ความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรซึ่งเป็นความผิดมูลฐานตาม (๗) ของนิยามคำว่า “ความผิดมูลฐาน” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒ หมายความว่ารวมถึงความผิดฐานหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือหลีกเลี่ยงอากรตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ด้วยหรือไม่ และสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ซึ่งเป็นหน่วยงานรับผิดชอบตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้มีหนังสือที่ นร ๑๓๐๔/๘๔๔ ลงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๕๕ ยืนยันให้ความเห็นชอบในการที่กรมทรัพย์สินทางปัญญาขอหารือปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้มีคำวินิจฉัยว่า ตาม (๗) ของนิยามคำว่า “ความผิดมูลฐาน” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๕๒ อันเป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้ความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรเป็นความผิดมูลฐานเพื่อให้คณะกรรมการธุรกรรมตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินมีอำนาจดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำซึ่งเป็นความผิดมูลฐาน นั้น หมายความว่าถึงความผิดที่ได้กำหนดไว้ในหมวด ๔ ว่าด้วยการตรวจของและป้องกันลักลอบหนีศุลกากร แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ โดยความในมาตรา ๒๗ ของหมวด ๔ ดังกล่าวได้กำหนดลักษณะการกระทำต่างๆ ที่เป็ความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรอันรวมถึงการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือหลีกเลี่ยงอากรด้วย นอกจากนี้ กรณีไม่ปรากฏเหตุผลพิเศษอื่นใดมาสนับสนุนว่าบทบัญญัติ

ตาม (๗) ของนิยามคำว่า “ความผิดมูลฐาน” ในมาตรา ๓ ดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ที่จะบังคับเฉพาะการกระทำที่เป็นการลักลอบหนีศุลกากรโดยไม่รวมถึงการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือหลีกเลี่ยงอากร ดังนั้น ความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรซึ่งเป็นความผิดมูลฐานตาม (๗) ของนิยามคำว่า “ความผิดมูลฐาน” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงหมายความว่าความผิดเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือหลีกเลี่ยงอากรตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ด้วย^๑

ในการประชุมคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินครั้งที่ ๖/๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๕ มีผู้ตั้งข้อสังเกตเรื่องความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ที่บัญญัติให้เป็นความผิดมูลฐานตาม (๗) ของนิยามคำว่า “ความผิดมูลฐาน” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนี้

(๑) อธิบดีกรมศุลกากร (นายมานิต วิทยาเต็ม) ได้ตั้งข้อสังเกตว่า ความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรดังกล่าวไม่รวมถึงการหลีกเลี่ยงศุลกากร เนื่องจากอาจทำให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติงาน เพราะการหลีกเลี่ยงศุลกากรหมายถึงการยื่นเสียภาษีแต่ทำข้อความเป็นเท็จเพื่อให้ค่าภาษีที่คำนวณได้น้อยกว่าจำนวนที่ต้องเสีย และเมื่อความผิดปรากฏขึ้นศุลกากรจะนำหลักฐานอันได้แก่ ใบขนสินค้า หรือหลักฐานการนำเข้าของรายนั้นมาเรียกเก็บภาษีจนครบพร้อมเบี้ยปรับอีกสองถึงสามเท่า แล้วแต่กรณี เมื่อผู้หลีกเลี่ยงได้ชำระภาษีและเบี้ยปรับจนครบแล้ว ย่อมไม่เหลือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดอีกทำให้ไม่มีทรัพย์สินอะไรเหลือให้สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินยึดอีก ซึ่งแตกต่างจากการลักลอบหนีศุลกากรที่จะมีทรัพย์สินให้ยึด กรณีนี้เกี่ยวข้องโดยตรงกับทางปฏิบัติและอาจกระทำไม่ถูกต้องตามกฎหมายและในการทำงานของศุลกากรต่อไปอาจมีอุปสรรคในเรื่องการจัดเก็บภาษี เพราะหากมีการตั้งข้อหาจากเจ้าหน้าที่ประเมินภาษีว่ากระทำการหลีกเลี่ยงภาษี ผู้กระทำผิดต้องเสียภาษีให้ครบพร้อมดอกเบี้ยและเบี้ยปรับอีกสองถึงสามเท่า ซึ่งคดีจะระงับหลังจากได้มีการชำระเบี้ยปรับแล้ว ภายหลังจากนั้นต้องให้สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินตรวจสอบอีก และอาจมีการดำเนินคดีต่อไป ซึ่งอาจจะถึงขั้นการพิจารณาของศาลฎีกา การจัดเก็บภาษีและเบี้ยปรับต่าง ๆ ก็จะทำให้เกิดความล่าช้า หากสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินจะปฏิบัติตามความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาก็จะต้องกำหนดนโยบายให้ชัดเจนและต้องมีการประสานงานกับกรมศุลกากร

(๒) นายจักรี รัตยันตรกร (แทนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง) เห็นว่า ในทางปฏิบัติอาจเกิดปัญหา เนื่องจากในการหลีกเลี่ยงศุลกากร ถ้าสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินกล่าวหาว่ามีการหลีกเลี่ยงภาษี คือ การที่สินค้าผ่านด่านอย่างถูกต้องแต่

^๑ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง หาหรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความผิดมูลฐานตาม (๗) ของนิยามคำว่า “ความผิดมูลฐาน” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ (เรื่องเสร็จที่ ๔๘๗/๒๕๔๕) ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๖๐๑/๑๗๕๐ ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๕ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

เก็บภาษีในอัตราที่ไม่ถูกต้องนั้น สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินไม่มีอำนาจตามกฎหมายเพราะกรณีดังกล่าวเป็นอำนาจของเจ้าพนักงานประเมินอากร

(๓) นางจันทิมา สิริแสงทักษิณ (แทนอธิบดีกรมสรรพากร) เห็นว่า กรณีดังกล่าวหากผู้ประกอบการใดกระทำความผิดเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงศุลกากร ก็จะต้องกระทำความผิดกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน จึงอาจทำให้เป็นการล้าเส้นผู้ประกอบการ จึงเห็นว่าควรมีการทบทวนใหม่

(๔) เลขาธิการ ป.ป.ง. (พ.ต.อ.พีรพันธุ์ เปรมภูติ) ชี้แจงว่า เจตนารมณ์ของการตีความกรณีนี้สืบเนื่องมาจากมีกระบวนการลักลอบผลิตซีดีซึ่งแต่เดิมเป็นการเอาเครื่องผลิตมาแล้วมีการหลีกเลี่ยงหลบซ่อนไป จนที่สุดเมื่อเจ้าหน้าที่ทางการปราบปรามมากขึ้นก็มีการย้ายฐานการผลิตไปอยู่ในประเทศเพื่อนบ้านแล้วลักลอบนำซีดีเข้ามาในประเทศ โดยในบางครั้งอาจมีการเสียภาษีบ้างแต่เสียน้อยจึงเข้าข่ายกระทำความผิด ในที่สุดกรมศุลกากรตกลงให้มีการทำหนังสือหารือถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ได้เชิญผู้เกี่ยวข้องไปชี้แจงและได้มีมติการประชุมดังกล่าว ในทางปฏิบัติของสำนักงาน ป.ป.ง. นั้น แม้ว่ากรมศุลกากรจะได้ยึดเงินไปแล้ว เงินที่ผู้กระทำความผิดได้มาหากว่าไปรวมผสมกับเงินดี บุคคลนั้นจะต้องมีหน้าที่พิสูจน์ที่มาของเงินดังกล่าว และสำนักงาน ป.ป.ง. จะต้องดำเนินการในสองส่วน คือ ๑. ดำเนินการทางคดีอาญาในความผิดฐานฟอกเงิน และ ๒. เข้าดำเนินการกับทรัพย์สินที่เหลือที่ไม่สามารถพิสูจน์ที่มาได้ และถ้ามีดอกเบี่ยขึ้นมาจากเงินดังกล่าวก็ต้องถูกยึดเช่นกัน

(๕) นายเรวัต ฉ่ำเฉลิม (แทนอัยการสูงสุด) เห็นว่า เมื่อมีหน่วยงานทั่วทั้งในลักษณะดังกล่าว สำนักงาน ป.ป.ง. สมควรที่จะทบทวนเพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายแก่รัฐที่มีหน้าที่โดยตรง

ที่ประชุมฯ จึงมีมติให้สำนักงาน ป.ป.ง. รับข้อสังเกตของกรรมการฯ และให้แจ้งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาว่ามีข้อสังเกตของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังกล่าว และขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกานำประเด็นปัญหาต่าง ๆ นี้เข้าหารือในคณะกรรมการกฤษฎีกาชุดใหญ่และแจ้งผลการพิจารณาต่อที่ประชุมคณะกรรมการ ป.ป.ง. ทราบอีกครั้ง

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีนี้เป็นการขอทบทวนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง หารือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับความผิดมูลฐานตาม (๗) ของนิยามคำว่า “ความผิดมูลฐาน” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ว่าความผิดดังกล่าวหมายความว่าความรวมถึงความผิดฐานหลีกเลี่ยงภาษีอากรหรือหลีกเลี่ยงอากรตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ด้วยหรือไม่ จึงได้จัดให้มีการประชุมร่วมกันของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) กรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) และกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) เพื่อพิจารณาทบทวนปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว ทั้งนี้ ตามข้อ ๑๐ วรรคสาม^๒ แห่งระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกา ว่าด้วยการรับปรึกษาให้ความเห็นทางกฎหมายของกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒

^๒ ข้อ ๑๐

ฯลฯ

ฯลฯ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๑ คณะที่ ๓ และคณะที่ ๑๑) ได้พิจารณาทบทวนปัญหาข้างต้น โดยมีผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมศุลกากร) ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ (กรมทรัพย์สินทางปัญญา) และผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินเป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว มีความเห็นเช่นเดียวกับคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๑) ว่า นิยามคำว่า “ความผิดมูลฐาน” ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งบัญญัติใน (๗)^๓ ว่า “ความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร” นั้น หมายความว่าถึงบรรดาความผิดเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงการเสียภาษีอากรหรือหลีกเลี่ยงอากรที่ได้กำหนดไว้ในหมวด ๔ ว่าด้วยการตรวจของและป้องกันลักลอบหนีศุลกากร แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ซึ่งรวมถึงมาตรา ๒๗^๔ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ด้วยคำว่า “ความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากร” ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๓^๕ ย่อมหมายถึงความผิด

กระทรวง ทบวง กรม รัฐวิสาหกิจ หรือผู้ขอความเห็นอาจขอให้ทบทวนปัญหาที่กรรมการกฤษฎีกาคณะใดคณะหนึ่งได้วินิจฉัยไปแล้วอีกครั้งหนึ่งก็ได้ ในกรณีนี้ ให้เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาจัดให้มีการประชุมร่วมกันของกรรมการกฤษฎีกาสองหรือสามคณะ เป็นการประชุมพิเศษ หรือจัดให้มีการประชุมใหญ่กรรมการกฤษฎีกาเพื่อพิจารณาปัญหานั้นได้ตามที่เห็นสมควร

^๓ มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ความผิดมูลฐาน” หมายความว่า

๑.ล๑

๑.ล๑

(๗) ความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

๑.ล๑

๑.ล๑

^๔ มาตรา ๒๗ ผู้ใดนำหรือพาของที่ยังมิได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม หรือที่ยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในพระราชอาณาจักรสยามก็ดี หรือส่ง หรือพาของเช่นว่านี้ออกไปนอกพระราชอาณาจักรก็ดี หรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ ในการนำของเช่นว่านี้เข้ามาหรือส่งออกไปก็ดี หรือย้ายถอนไป หรือช่วยเหลือให้ย้ายถอนไปซึ่งของดังกล่าวนี้จากเรือกำปั่น ท่าเทียบเรือ โรงเก็บสินค้า คลังสินค้า ที่มั่นคง หรือโรงเก็บของโดยไม่ได้รับอนุญาตก็ดี หรือให้ที่อาศัยเก็บ หรือเก็บ หรือซ่อนของเช่นว่านี้ หรือยอม หรือจัดให้ผู้อื่นทำการเช่นว่านี้ก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการขนหรือย้ายถอน หรือกระทำการใด ๆ แก่ของเช่นว่านี้ก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใด ๆ อันเกี่ยวแก่การนำของเข้าส่งของออก ขนของขึ้น เก็บของในคลังสินค้า และการส่งมอบของโดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่จะต้องเสียสำหรับของนั้น ๆ ก็ดี หรือหลีกเลี่ยงข้อห้ามหรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดีสำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

^๕ มาตรา ๓๓ ถ้ามีความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากรเกิดขึ้นเกี่ยวกับเรือซึ่งมีระวางบรรทุกเกินสองร้อยห้าสิบตัน และนายเรือนั้นไม่สามารถจะพิสูจน์ได้ว่าตนได้จัดการเต็มตามวิสัยที่จะทำได้ เพื่อที่จะสืบค้นให้พบและป้องกันเสียซึ่งการกระทำผิดนั้นแล้วไซ้ ท่านว่านายเรือมีความผิด ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๗ ทวิ^๖ หรือมาตราอื่น ๆ ในหมวดเดียวกันนั่นเอง เพราะทั้งมาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๗ ทวิ อันเป็นความผิดหลักของหมวด ๔ ว่าด้วยการตรวจของและป้องกันลักลอบหนีศุลกากร ไม่ปรากฏว่ามีมาตราใดได้บัญญัติถึงความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากรไว้เป็นการเฉพาะแต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วมกรรมการกฤษฎีกาคณะที่ ๑ คณะที่ ๓ และคณะที่ ๑๑) เห็นควรตั้งข้อสังเกตว่า แม้ว่าความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร จะเป็นความผิดมูลฐานอย่างหนึ่งตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่ก็มีได้หมายความว่าในทันทีที่มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรแล้ว ผู้กระทำความผิดฐานฟอกเงินไปในตัว การจะเป็นความผิดฐานฟอกเงินหรือไม่ ยังต้องพิจารณาองค์ประกอบตามมาตรา ๕ เป็นสำคัญนอกจากนั้น ในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องยังต้องคำนึงถึงเจตนารมณ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๘^๗ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินฯ อีกด้วย กล่าวคือ หากเป็นกรณีที่สามารดำเนินการตามกฎหมายอื่นได้อยู่แล้ว การจะเข้าไปดำเนินการซ้ำซ้อนกันได้อีกต่อเมื่อมีกรณีตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๘ ดังกล่าว ดังนั้น หากคณะกรรมการ ปปง. เห็นแล้วว่าการใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ จะก่อให้เกิดปัญหายุ่งยากและเกิดผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์ ก็สมควรหลีกเลี่ยงการดำเนินการซ้ำซ้อนนั้นเสียได้ หรือหากเห็นว่าคำนิยามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มีความหมายกว้างเกินไป ก็สมควรดำเนินการปรับปรุงกฎหมายนั้นเสียใหม่ให้ถูกต้องเหมาะสมต่อไป

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๖ มาตรา ๒๗ ทวิ ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้าม หรือข้อจำกัด มีความผิดต้องระวางโทษปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินห้าปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

^๗ มาตรา ๕๘ ในกรณีที่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดใด เป็นทรัพย์สินที่สามารถดำเนินการตามกฎหมายอื่นได้อยู่แล้ว แต่ยังไม่มีการดำเนินการกับทรัพย์สินนั้นตามกฎหมายดังกล่าว หรือดำเนินการตามกฎหมายดังกล่าวแล้วแต่ไม่เป็นผล หรือการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการมากกว่า ก็ให้ดำเนินการกับทรัพย์สินนั้นต่อไปตามพระราชบัญญัตินี้

มิถุนายน ๒๕๔๗